

[Korsgaard.]

for nu 2—3 Aar siden, hvorfra jeg meget vel husker Finansministerens Udtalelse om, at hvis nogen ikke var enig med ham i hans Opfattelse af den paagældende Sag, kunde vedkommende sige til. Nu tør jeg ikke paastaa, at jeg ikke af og til tager Ordet, men udtale sig hvert Øjeblik skal man ogsaa være forsigtig med her i Rigsdagen. Det paagældende Spørgsmaal drejede sig om den Arveafgift, der eventuelt skulde betales af de 30 Mill. Kr., som Otto Mønstedts skænkede til en speciel Fond.

Jeg havde Indtryk af, at den højtærede Finansminister var saare tilfreds med sig selv — næsten lige saa tilfreds med sig selv, som han altid mener, at jeg er med mig selv —, da han havde afgjort Sagen saaledes, at der skulde svares Arveafgift af dette store Formuebeløb. Jeg har altid været imod dette og er det den Dag i Dag, da det forekommer mig, at naar Virksomheder og her oven i Købet Virksomheder, der i høj Grad har tjent deres Penge paa udenlandske Forretninger, bruger deres Penge til at oprette Legater, som faktisk kommer hele Offentligheden til gode, saa er det saare betænkeligt, at den danske Stat ikke i disse Tilfælde lader være med at tage Arveafgift. Det mente altsaa den højtærede Finansminister, at man ikke havde Raad til, men det mener jeg nu, man skal have. Hvis man ikke har Raad til i Tilfælde som det foreliggende, der utvivlsomt skaber Mulighed for at løse Opgaver, som Staten antagelig ellers før eller senere vil komme til at paatage sig, at lade være med at tage Arveafgift, saa synes jeg, at der overhovedet ikke er nogen Mulighed for, at Finansministeren i noget Tilfælde kan give Afkald derpaa. Men saa fattig er Staten dog vel ikke, og om det er faa Tusinde Kroner, eller om det som i det givne Tilfælde er flere Millioner, det drejer sig om, kan og bør for en Stat i Forhold som disse ikke være det afgørende; det afgørende maa være, om det, hvortil de paagældende Beløb agtes anvendt, er noget, man maa sige, Staten er interesseret i. Der kan i det foreliggende Tilfælde efter min Mening ikke være Tvivl om, at Svaret maa være, at Staten er interesseret i den Anvendelse, som Mønsted-Fonden gør af sine Penge. Jeg beklager altsaa i høj Grad, at Arveafgift er blevet krævet i det foreliggende Tilfælde og, hvis jeg ikke tager fejl, at Fonden og dermed den Offentlighed, som i Fremtiden skal nyde godt af disse Midler, paa Grund af denne specielle Lov kom af med 2 Mill. Kr. mere, end de ellers vilde være kommet af med. Altsaa selve Lov-

forslaget er jeg imod, og jeg beklager yderligere, at man i dette specielle Tilfælde oven i Købet paa haardhændet Maade har anvendt Lovens Bestemmelser.

Rasmussen (Gylling): Da denne Lov sidst var til Behandling, i 1933, var den et Led i et større Skattekompleks. Det er jo ikke længere Tilfældet, men man maa have Lov at sige, at Forholdene økonomisk endnu desværre er af den Art, at Staten har Brug for disse Penge, og at det derfor er nødvendigt at skaffe dem. Den Maade, hvorpaa det her er foreslaaet at skaffe Pengene, kan ikke siges at være af den Art, at man behøver at være særlig ængstelig. Lovforslagets Bestemmelser er jo ikke saa vidt-rækkende, navnlig da der er taget store Hensyn til nære Slægtninge, at det kan være afskrækkende at faa Forslaget gennemført. Det ærede Medlem Hr. Duborg var inde paa nogle store Skattebetragtninger i al Almindelighed. Der skulde efter hans Opfattelse lovgives saaledes, at den sunde Opsparing ikke bliver hemmet. Disse Betragtninger synes jeg ikke, man kan fremføre i Forbindelse med dette Lovforslag, og det viste sig jo ogsaa senere, at det ærede Medlem tilkendegav, at hvis bare han selv kunde faa Lov at bestemme, hvad Pengene skulde bruges til, saa var den sunde Opsparing ikke truet af dette Lovforslag!

Jeg vil paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Gennemførelse snarest muligt.

Elbæk-Jessen: Der stilles i disse Aar store Fordringer til Statskassen, og skal de imødekommes, maa Dækning skaffes. Som Regel er Skatter og Afgifter under de forskellige Former meget uvelkomne, men en Fordeling paa flere Skuldre letter Byrden. Retfærdighed kan der vanskeligt tales om i Skattesager, men en Fordeling af Byrden efter Bæreevnen, maa det blive dette høje Tings Opgave at gennemføre. Vort Parti vil ikke modsætte sig Forslaget om Forlængelse af den nugældende Lov, naar der er Brug for Beløbet. Loven om midlertidigt Afgift af Arv er et Led i en lang Række Dækningslove, som blev vedtaget i 1933 med bestemte Formaal for Øje, og vi foretrækker denne Form for Afgift fremfor andre, navnlig da de nærmeste arveberettigede fritages, men før vi tager endelig Stilling, ønsker vi oplyst, om Udgiftsbehov fremdeles bestaar i samme Omfang nu, eller om Lovens Provenu tænkes anvendt paa anden Maade. Naar nærmere Oplysninger, der godtgør Lovforslagets Nødvendighed, foreligger, vil vort Parti medvirke ved dets Gennemførelse.